

ZLOMENÁ LÁSKA

Tess M. Puffrová

FRAGMENT

Zlomená láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tess M. Puffrová

Zlomená láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tess M. Puffrová

ZLOMENÁ LÁSKA

Tess M. Puffrová

ZLOMENÁ LÁSKA

FRAGMENT

Věnování

Ivče a Terce.

Za to, že milujete tenhle příběh.

© Tess M. Puffrová, 2022

Illustrations © Zuzi Maat, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5497-1

ISBN e-knihy 978-80-253-5499-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5500-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5498-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

KAPITOLA 1.

Anna

Probudila jsem se do slabého ranního světla. Venku už se pomalu začínalo oteplovat, ale sem tam se stále držel nános sněhu. Maddox ležel vedle mě a spal. Mohlo by se zdát, že se za těch několik málo týdnů nic nezměnilo, ale opak byl pravdou. Změnilo se toho hodně.

To, co se stalo v lednu s Emily, nás mělo stmelit, upevnit náš vztah a navždy nás spojit, ale ukázalo se, že to mělo opačný efekt.

Já se z toho dostala poměrně snadno. Přežila jsem a dokázala zapomenout. Milovala jsem Maddoxe nade všechno na světě a myslela jsem, že on to má stejně. Ale i když jsem dělala, co jsem mohla, on se mi neustále vzdaloval.

Po mém propuštění z nemocnice, kde jsem byla se slabým otřesem mozku, zlomeným nosem a nateklým krkem od škrcení, jsem viděla, jak je z celého incidentu zničený, ale jakmile mi vylil svou duši a nechal se tak bláznivě potetovat mým rukopisem, myslela jsem, že už se z toho dostal, že už to zase bude v pořádku. Jenže nebylo.

Nevím, jestli za to mohl kolotoč vyšetřování, během kterého jsme oba museli odpovídat na nepříjemné otázky a znovu tak čelit vzpomínkám na ten hrůzný večer, kdy mě Emily držela spoutanou v Maddoxově domě a málem mě ze žárlivosti zabila, nebo zda za to mohlo něco jiného, ale už prostě nebyl jako dřív. Byl rozbitý, poznamenaný a neuvěřitelně odtaziť.

Ze spánku něco zamručel. Obočí měl stažené, ale nevypadal, že by se mu zdál zlý sen. Znovu zamručel. Přisunula jsem se blíž a obžala ho kolem těla.

„Maddoxi?“ zašeptala jsem. Krátce pusou nasál vzduch, ale neprobudil se. „Made?“ zopakovala jsem trochu hlasitěji a jeho oči barvy hořké čokolády se konečně otevřely. Vypadal zmatený, když se na mě díval. „Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se potichu. Neodpověděl. Přitiskla jsem se k němu blíž, až mě do stehna dloublo něco tvrdého. Ranní erekce. Už mi vysvětloval, že je to po ránu normální, nejsou za tím žádné erotické představy. Jenže nikde není napsáno, že se toho nedá využít. Opatrně jsem sjela rukou níž a dotkla se ho. „Made...“ vydechla jsem mezi rty a naklonila se, abych ho políbila.

Sevřel čelist, stiskl mi zápěstí a podržel si mou ruku od těla. „Neříkej mi tak,“ procedil chladně a vstal.

Zůstala jsem v posteli celá zkoprnělá, zatímco on se bez dalších slov vydal do koupelny a začal se sprchovat. Sprchoval se i včera večer. Přišlo mi to, jako kdyby ze sebe chtěl mermomocí smýt všechny mé doteky. Cítila jsem se nechtěná a stáhlo se mi hrdlo bezmocí.

Od toho incidentu se mě ani nedotkl. Tenkrát, když jsem u něj spala poprvé po propuštění z nemocnice, jsme jen leželi a objímali se. Byli jsme oba psychicky vyčerpaní, navíc já měla pořád obličej plný modřin a bolavý nos. Chápala jsem, proč se tehdy o nic nepokusil. Jenže se o nic nepokoušel dál. Celou dobu jsem se přesvědčovala, že je to kvůli stresu z vyšetřování, že se to zase uklidní a bude to fajn, ale nebylo. A já nevěděla, co mám dělat. Neměla jsem žádné zkušenosti se sváděním a doteď veškeré mé pokusy žalostně selhaly.

Stejně jsem k nim neměla moc příležitostí, protože jsme s Maddoxem byli málokdy sami. Buď jsem já přespávala u rodičů, anebo Maddox pořádál párty. Trávili jsme s jeho přáteli skoro každou volnou chvíli. Místo toho, abychom chodili na rande ve dvou, chodili jsme minimálně ve čtyřech. Vždy když jsem opatrně nadhodila, že bychom mohli jet na večeri, Maddox do toho ihned zatáhl další lidi, jako kdyby se bál být se mnou o samotě. Nejednou mě napadlo, že jen neví, jak se se mnou rozejít.

Byla jsem zřejmě první holka, se kterou skutečně chodil. Neptala jsem se, abych si to upřesnila, ale vzhledem k jeho dřívějšímu životnímu stylu jsem si tím byla téměř stoprocentně jistá. Když jsme se koncem minulého roku na dva měsíce rozešli, málem ho to zničilo

a pak mě donutil odpřisáhnout, že ho nikdy neopustím. Ale teď to vypadalo, že lituje svého předchozího zapálení a neví, jak z našeho vztahu ven. A to mě ničilo.

Donutila jsem se zadržet slzy a vstát. Několikrát jsem se zhluboka nadechla, abych se dokonale uklidnila, a vyšla jsem z pokoje. „Dobré ráno,“ pozdravila jsem s úsměvem Kylea a Juanitu, kteří seděli u stolu a snídali.

„Anno, *vamos*, chci vyrazit co nejdřív,“ řekla mi Juanita a já bezděčně pohlédla na hodiny na stěně. Bylo už deset, spala jsem opravdu dlouho.

„Nemůžeš se dočkat, až ti někdo způsobí bolest?“ zasmála jsem se a vzala si opečený toast z jejího talíře. Dnes byl Valentýn a já, Juanita a Patty jsme měly domluvené hýčkání. Dopoledne budeme v lázních, kde nám budou dělat masáže a zábaly, odpoledne půjdeme na manikúru, pedikúru, depilaci a nechat se učesat. Večer přijedeme domů a necháme se překvapit, co naše drahé polovičky naplánovaly.

„Mě depilace nebolí,“ namítla Juanita, načež Kyle otráveně protočil oči.

„Žádný ženský řeči tady!“ zavrčel.

Obě jsme se zahihňaly a já šla zpět do ložnice, abych se oblékla. Ačkoliv jsem se snažila nějak změnit svůj šatník, nakonec jsem stejně devadesát procent času chodila v džínách a tričku – i když možná trochu stylovějších než dřív.

Dveře za mnou se pohnuly a já automaticky ztuhla. Maddox neřekl jediné slovo, jen přešel ke skříni vedle mě a natáhnul se pro čisté tepláky. Než zase odešel, dal mi lehkou pusu do vlasů, ze které mi přeběhl mráz po zádech. Dělal to nejspíš ze zvyku, automaticky.

Povzdechla jsem si a potřásla hlavou, abych z ní vyhnala všechny vtíravé myšlenky. Spěšně jsem si šla umýt obličej a vyčistit zuby, než jsem si vzala kabelku a vyšla do předsíně. „Jsem připravená!“ křikla jsem na Juanitu, která se v obýváku mlaskavě rozloučila s Kylem a přicupitala za mnou.

„Užijte si to!“ zavolal na nás Kyle od televize. Maddox neřekl ani slovo.

Nasedla jsem k Juanitě do auta, a když jsme vyrazily na cestu, ucítila jsem její tázvavý pohled. „Je... je všechno ok?“ zeptala se opatrně.

Zhluboka jsem se nadechla. Nic nebylo ok, ale mně se to nechtělo přiznávat nahlas. „Jo, jasně,“ zalhala jsem se slabým úsměvem. „Maddox je... On...“ Neměla jsem tušení, co mám říct. Nic jsem nevymyslela, a tak jsem zůstala zticha.

Juanita se na mě po očku lítostivě podívala a pak mi stiskla ruku. „Dneska si užijeme skvělej den,“ řekla. „A večer budeš nejkrásnější holka na světě.“ Usmála jsem se na ni, ačkoliv jsem netušila, zda tím chtěla říct, že o mě Maddox nestojí, protože teď vypadám jako strašák do zelí. Bylo mi jasné, že jsem s modřinami v obličejí nevypadala nijak nádherně, ale ty se mi postupně zahojily. Snažila jsem se upravovat, malovala jsem se, a dokonce si pořídila sexy prádlo... Jenže nic nepomohlo.

Zastavily jsme před kolejemi, kde jsme nabraly Patty, a pak jsme zamířily dál do Newportu do lázní. Prošly jsme sprchami a zapluly do relaxační místnosti plné omamné vůně bylinných olejů, kde se téma našeho hovoru opět stočilo ke klukům.

„Hrozně by mě zajímalo, co si pro mě Kyle připravil,“ nadhodila Juanita, uvelebená v proutěném lehátku, zatímco jsme čekaly na příchod kosmetiček.

„Co pro něj máš ty?“ zeptala se jí Patty se zájmem a pozorovala popraskaný růžový lak na svém ukazováčku.

„Koupila jsem mu sluchátka k počítači. Ve tvaru srdcí,“ řekla Juanita sladce a trochu zákeřně. Chudák Kyle, ale na druhou stranu, neslyšela jsem, že by si stěžoval, když mu dala k narozeninám to pyžamo s medvídky. A nosil ho. Musel ji hodně milovat.

„Co máš pro Leeho ty, Pat?“ zeptala jsem se. Patty chodila s Leem asi týden. Zřejmě to nebyla žádná velká láska, ale Valentýn plánovali strávit spolu.

Patty protočila oči. „Nechce se mi mu dávat nic,“ zahučela otráveně. „Asi mu koupím klíčenku,“ dodala s úšklebkem.

„Stalo se něco?“

Pokřčila rameny. „Ne, jen už mě nějak nebaví...“ Při jejích slovech mě bodlo u srdce. „Je otravnej, pořád by se chtěl líbat a trávit veškerej

čas spolu. Jako – hej? Jsem snad jeho pes, nebo co?“ řekla a hystericky se tomu zasmála. „Myslím, že to vydržím ještě přes dnešek a pak ho pošlu k vodě.“

„To je mi líto,“ zamumlala jsem, ale líto mi bylo spíš Leeho. Byla jsem v Maddoxových očích stejná jako Lee v Pattyiných? Taky mi neplánuje dát nic než kopačky?

Pomalu jsem vydechla, abych na sobě nedala znát smutek, a zavřela jsem oči. Vzpomínala jsem na dobu před týdnem, kdy jsem zařizovala dárek k Valentýnu pro Maddoxe. Dlouho jsem přemýšlela, co mu dát, a nic mě nenapadalo, ale nakonec jsem dostala úžasný nápad. Bylo to perfektní.

Neměla jsem dost odvahy zařídit to sama, takže jsem poprosila svou nejlepší kamarádku Hannah, aby mě doprovodila. Byla jsem docela nervózní, když jsem jí sdělovala svůj plán.

„Páni, to je hustý!“ vyhrkla nadšeně a držela mě za ruku.

„Ještě to není hotová věc,“ sdělila jsem jí, abych nějak umírnila její nadšení – i to své, které mi bouřilo pod kůží. „Musím ho nejdřív přemluvit.“ Zhluboka jsem se nadechla a vykročila vpřed do barevně prosklených dveří.

Ve studiu vládlo ticho, ale dveře do kanceláře byly otevřené.

„Haló?“ zavolala jsem na majitele.

Kenny se odvrátil od počítače a pohlédl za sebe. Když viděl, kdo přišel, zamračil se. „Anno?“ podivil se a vstal, aby přešel k nám. „Co ty tady?“

„Ehm...“ Nejistě jsem mu pohlédla do očí. „Chci se nechat potetovat,“ řekla jsem se staženým hrdlem.

Zasmál se. „Sorry, holka, ale to budeš muset jít jinam,“ prohlásil a vrátil se do kanceláře. Měl to za uzavřenou debatu. Ale já ne.

„Proč? Kenny, prosím, nikdy jsem se nenechávala tetovat. Nebylo by lepší, kdyby mi to udělal někdo, koho znám a o kom vím, že to umí, než někdo úplně cizí?“ Tuhle řeč jsem si připravila předem. „Kdybych jela do Newportu, mohli by to pokazit. No tak, prosím, jen malinkou věc, nic velkého!“

Kenny na mě upřel znužený pohled. „Smůla, Mad mi to výslovně zakázal.“

Svraštila jsem čelo. „Jak zakázal?“ podivila jsem se.

„Zakázal, jako zakázal. Cítuji: *„Zakazuju ti, abys Annu kdykoliv tetoval, nebo se budu vážně zlobit,*““ sdělil mi. „A já nechci, aby se zlobil – nikdo nemá rád mad Mada.“

Vztekle jsem dupla nohou. Nějak to přece jít muselo. „Kenny, prosím. Vážně nechci nic velkého.“

„Sorry, ale ne. Nechci přijít o nejlepšího zákazníka, a ještě skončit s vypáleným salonem,“ prohlásil nekompromisně a znovu se ke mně otočil zády.

Povzdechla jsem si. „Chci jen malé srdíčko,“ dotírala jsem dál. „Nikdy mu neřeknu, že jsi mi ho udělal ty. Vymyslím si, že jsem byla u někoho v Newportu. Prosím, bojím se, že by mi to mohli zkazit.“

„Tak si to nenechávej dělat,“ poradil mi nevzrušeně.

„Ale já chci. Je to dárek k Valentýnu, chci být něčím... k Maddoxovi připoutaná,“ dořekla jsem a cítila, jak mi červenají tváře. Štvalo mě, že vlastně vůbec nevypadám jako jeho holka. Neměli jsme nic společného – a já chtěla to tetování i jako důkaz toho, že k sobě patříme. Takovou nepatrnou známku, která by dokazovala, že ačkoliv jsme jiní, jsme pár.

Můj srdceryvný proslov nakonec Kennyho dostal a on souhlasil. „Jestli jenom cekneš, že jsem to byl já...“

„Slibuju, že budu mlčet,“ ujistila jsem ho spěšně a začala si sundávat tričko.

Povzdechl si. „Kam to chceš?“

„Sem,“ řekla jsem a ukázala na žebra těsně pod levým prsem.

Znovu si povzdechl. „Tu podprsenku si budeš muset sundat taky,“ upozornil mě a zakroutil hlavou. „Sakra, jestli se to Mad dozví... A ještě to, že jsem viděl tvoje prsa...“

„Nedozví,“ zopakovala jsem a trochu nejistě si rozepla podprsenku. Podala jsem ji Hannah a zakryla se dlaněmi.

Kenny ještě chvíli nejistě vzdychal, jako kdybych po něm chtěla, aby objel klíčem bentley nějakého mafiánského bosse, ale pak se konečně dal do práce. Trvalo to chvíli, bodalo to a bylo to nepříjemné, ale nakonec jsem ze salonu odcházela s asi centimetrovým černým srdíčkem. A spokojená.

Věřila jsem, že až ho Maddox uvidí, udělá mu to radost. Stejně jako skutečnost, že jsem už před několika týdny začala brát antikoncepční pilulky. Nemohla jsem tušit, že o mě mezitím dočista ztratí zájem.

Nadechla jsem se omamné vůně bylin a vrátila se v myšlenkách zpět do současnosti. Dnes byl Valentýn. Buď mě Maddox mile překvapí něčím romantickým a konečně vše zase bude dobré, anebo vezmu věci pořádně do svých rukou a nějak to rozseknu. Stejně jako on, když jsem utekla od rodičů a trápila se tím. Tenkrát mě donutil sejít se s nimi a urovnat to. Teď byla řada na mně, abych ho nějak nasměrovala a zbavila trápení. Ať už jakéhokoliv.

Po celém dni stráveném s holkami jsem se docela těšila domů. Ano, byla jsem z večera nervózní, ale stále jsem věřila tomu, že dnesěk něco změní, že se vše vrátí k normálu. Protože kdy jindy, když ne na svátek všech zamilovaných?

K našemu překvapení nechtěla Patty odvézt zpět na kolej. Juanita se na ni nechápavě mračila, ale nakonec se přestala ptát a dojela před dům. A mě polilo neblahé tušení. Zatímco holky nadšeně vběhly do domu, ze kterého už se linula hudba, já se za nimi pomalu šourala.

„Veselý Valentýn!“ ozvalo se několik výkřiků zevnitř. Rozeznala jsem Kyleův hlas, ale také Deanův, Michaelův a Janein.

Zmateně jsem vešla do obývacího pokoje, kde poletovaly balonky ve tvaru srdíček a všude byly rozházené papírové růže a konfety. Maddox stál mezi ostatními s jednou živou růží v ruce. Zatímco Juanita nadšeně skočila Kyleovi do náruče, přistoupil ke mně.

„Veselej Valentýn,“ řekl polohlasem a dal mi pusu na tvář.

Vzala jsem si od něj růži a snažila se skrýt zklamání. „Páni...“ vydechla jsem. „T-tohle... Tohle jste připravili?“ zeptala jsem se a cítila, jak mě polévá horko ze vzteku smíchaného s úzkostí a zklamáním. Další párty. I v den, kdy mají být páry spolu a oslavovat lásku... Nebo to jsem si alespoň vždycky myslela.

„Jo, naplánovali jsme to,“ odpověděl nevzrušeně a sledoval můj pohled, kterým jsem pročesávala nazdobený obývací pokoj, jenom abych se nemusela podívat na něj.

„Takže... Takže nikam nepojedeme...“ konstatovala jsem.

Maddox mě vzal za ruku a znovu se naklonil, aby mě políbil na tvář. „Moc ti to sluší,“ zašeptal mi důvěrně. Začala jsem se dusit.

„J-já... jen si odložím věci,“ vysoukala jsem ze sebe a rychle šla do ložnice, která byla ve stejném stavu, jako když jsem ráno odcházela. Ani nebyla ustlaná postel. Zavřela jsem za sebou dveře a opřela se o ně. Snažila jsem se do plic nasát kyslík, kterého jako by se mi nedostávalo. Srdce mi nepříjemně bušilo panikou.

Spěšně jsem přešla k oknu a otevřela ho, abych mohla dýchat. Konečně se mi to díky studenému vzduchu zvenku podařilo, ale nebylo mi dobře. Byla jsem neuvěřitelně našťavaná a zklamaná a nevěděla jsem, co mám dělat. Nejradši bych se sebrala a odešla, ale nechtěla jsem před tolika lidmi ztropit nějaký hysterický výstup. Navíc se, podle nadšeného jásotu, který se ozýval z vedlejší místnosti, ostatním nápad se společným Valentýnem zamlouval a já jim to nechtěla kazit.

Potlačila jsem tedy slzy a znovu se několikrát nadechla studeného vzduchu, než jsem okno zavřela a vrátila se do obývacího pokoje, kde už se pilo.

„Ahoj Anno!“ Přiběhla ke mně Jane a líbla mě na tvář. „Není to senzace? Kluci jsou prostě super!“ řekla a já se donutila k neupřím-nému úsměvu a přikývnutí.

„Michael v tom má prsty taky?“ zeptala jsem se přiškrceně. Někdo mi do ruky vrazil lahev s pivem.

„Jo, přijela jsem před chvílí a on tu na mě čekal, byla jsem stejně zmatená a překvapená jako ty!“ vykřikla nadšeně a pak mi ukázala zlatý náhrdelník s velkým kamenem na krku. „Podívej, co mi dal! Není to super?“ Bylo mi zle, ale přikývla jsem a snažila se tvářit nadšeně. Pak jsem ji následovala do kuchyně, kde se spolu bavili naši kluci. Nejistě jsem postavila lahev s pivem na linku a vzhledla, abych zjistila, že mě Maddox pozoruje.

„Jakej byl den?“ zeptal se mě a podal mi novou lahev, tentokrát s třešňovým ciderem.

Trochu jsem si ucucla a zavřela oči. Sladká příchut' třešní mě lehce uklidnila. Třeba to nebude tak hrozné, namlouvala jsem si. Třeba nakonec všichni někam odejdou a my zůstaneme sami. „Jo, fajn... Užily jsme si hodně saunování,“ sdělila jsem mu. „A tvůj den?“

Protáhl jeden koutek do rošťáckého úsměvu, který mě na něm vždycky tolik přitahoval. Jenže teď se jeho výraz zdál neupřímný, když mi odpovídal: „Taky fajn, užil jsem si hodně válení.“ Tím naše konverzace skončila.

Rozpačitě jsem na něj kývla a radši se odebrala za Patty, která seděla u stolu a usrkávala víno. Jak to tak vypadalo, nečekala a rovnou dala esemeskou Leeovi vědět, že je konec. A vypadala, že se jí ulevilo.

Chvilí jsem seděla a povídala si s ní, pak jsem si povídala s Juanitou, potom jsem jedla nachos a doufala, že plná pusa nějak zamaskuje můj stále znudnější výraz. Později dorazili další hosté, které jsem vůbec neznala, a ani mě nezajímalo, co jsou zač. Prostě jen další přátelé. Jakmile bylo deset hodin, vstala jsem a falešně zívla.

„Už si půjdu lehnout, jsem totálně vyřízená,“ řekla jsem Maddoxovi, který si s nějakými cizími kluky dával v kuchyni panáka.

„Tak jo,“ odpověděl podnapilým hlasem. Znejistěla jsem.

„Nepůjdeš taky?“ zkusila jsem to vemlouvavě. Pořád jsem věřila tomu, že provedu svůj dřívější plán, i když byl dům plný lidí.

Maddox mi věnoval jen poloviční pozornost a teď se zasmál něčemu, co si povídali kluci vedle něj. „Ehm, co? Ne, ne, ještě nejdu,“ odbyl mě a dál si mě nevšímal.

Povzdechla jsem si a nikým nepozorována se vykradla do ložnice. Svezla jsem se na postel a chvíli jen seděla. Připadala jsem si v koncích. Lidi kolem řvali a hudba byla tak hlasitá a dunivá, že i kdybych chtěla, nepodařilo by se mi spát.

Nakonec jsem odhodlaně vstala, vzala svou cestovní tašku a naskládala do ní veškeré věci ze šatníku, které jsem u Maddoxe měla. Vzala jsem několik lahviček své kosmetiky, kterou jsem neměla v koupelně, a pečlivě je uložila k oblečení. Pak jsem přešla ke stolku vedle postele, abych si vzala pár učebnic a sešitů ze zásuvky, a pohled mi náhle padl na čelo postele. Respektive na stěnu za ním.

Omítka tam byla oprýskaná a ošoupaná, jako kdyby postel divoce narážela do stěny. Bylo mi jasné, z jakých pohybů tohle mohlo vzniknout, stejně jako mi bylo jasné, že já jsem s tím neměla nic společného. S Maddoxem jsme se tady milovali jednou. Jednou,

a naše milování bylo příliš pomalé na to, aby postel byť jen strčila do stěny. Srdce se mi bolestivě sevřelo. Nechtěla jsem dělat ukvapené závěry, protože jsem si nebyla jistá, zda už zeď nebyla poničená dávno předtím, než jsme spolu s Maddoxem začali chodit, a tak jsem se donutila nadechnout a nechat to být.

Naposledy jsem se rozhlédla po místnosti a ujistila se, že jsem na nic nezapomněla. Pak jsem vzala kus papíru a napsala na něj vzkaz, než jsem oknem vylezla do tmy.

KAPITOLA 2.

Maddox

Leželi jsme na příliš malý posteli na to, aby se na ní daly provádět pořádný věci, ale stejně jsme to nějak zvládli. Samozřejmě jsem to měl radši u sebe, kde bylo dost prostoru pro experimenty, ale nestěžoval jsem si.

Byl jsem v klidu na zádech a pozoroval její velký prsa, který se při každým pohybu zhouply. Chtěl jsem si na ně sáhnout oběma rukama, ale tou jednou jsem najednou nemohl pohnout. Něco kovově zachrastilo a moje zápěstí obemknul chladnej kroužek.

Kárávě jsem se jí podíval do očí. „Tohle patří na tvoje ruce,“ řekl jsem. Zaklonila hlavu, až mě její vlasy polechtaly na druhý ruce, kterou jsem ji držel za zadek, a zasmála se. „Zlobivá holka,“ pošeptal jsem provokativně.

„Neříkej mi, že se ti to takhle nelíbí, Made,“ zavrňela s jedovatým úšklebkem. Mrcha.

Sice mě to takhle moc nebavilo, ale alespoň jsem se mohl kochat výhledem. A její poslední pohyb byl zatraceně příjemnej.

„Made?“ řekla s povytaženým obočím.

Nadechnul jsem se a snažil se soustředit, protože se mi to najednou začalo hodně líbit.

„Made?“ zopakovala znova.

Ježiši, co je, Emily? Otevřel jsem pusu, ale nevyšly ze mě žádný slova.

„Made?“ Jedovatý tyrkysový oči se rozplynuly a já koukal do nejkrásnějších modrejch studen na světě. Srdce mi nepřijemně bušilo

a já se pomalu vzpamatovával a docházelo mi, co je skutečnost a co sen. Byl jsem tady, ve svojí ložnici. Byla tu Anna. „Jsi v pořádku?“ zeptala se nejistě. Byla tak krásná, i když zrovna vstávala. Její bledej obličej byl blízko mého a její křehké tělo těsně vedle mě. Dívala se na mě rozšířenýma očima a pak se lehce kousla do toho úžasnýho šťavnatýho rtu. „Made,“ zašeptala roztouženě a položila mi ruku do rozkroku.

A pak už to zase nebyla Anna, ale Emily. Chytil jsem ji za zápěstí a ne moc něžně jí ruku odstrčil. „Neříkej mi tak,“ řekl jsem a radši šel rychle pryč. Nechtěl jsem se s ní hádat. Nechtěl jsem jí nic vysvětlovat. Tohle byli mí démoni a můj problém. Ona už si prožila dost, nemusel jsem ji zatěžovat dalšíma věcmi.

Stoupnul jsem si pod studenou sprchu a vztekal se. Proč mi sakra najednou říká Made? Nesnášel jsem to. Sice mi tak říkali skoro všichni, ale ona nikdy. A já měl rád, když nebyla líná a vyslovovala moje jméno celý. Já jí taky neříkal Ann jako ten debil Green.

Promnul jsem si obličej a přemýšlel, kdy to všechno začalo jít tak do kyttek. Potom, co Emily odvezli cvokaři, jsem měl několik dnů hrozný depky. Byl jsem příšerně vystrašený, že kvůli tomu všemu o Annu přijdu, ale když mi pak na hrudník napsala, že mě miluje, byl jsem v pohodě, uklidnilo mě to. Ten její nápis tam pořád byl, díky Kennymu, kterej ho tam zvěčnil. Byla to její přísaha, že mě nepustí – a bylo to to jediný, co mi momentálně dovoľovalo se k ní chovat takhle. Byl jsem vůl, ale nedokázal jsem to jinak.

Měli jsme za sebou příšernejch pár tejdů. Pořád samý vyšetřování a vypovídání, a já se dokonce musel setkat s Emilyinou rodinou, což bylo naprosto otřesný. Samozřejmě že mě ze všeho vinili. Jak by taky ne... Mohl jsem za to. Emily se zcvokla. Po vyšetření u psychiatrů zastavili trestní stíhání za napadení a ublížení na zdraví a místo toho ji zavřeli do léčebny. Nevěděl jsem, co se s ní pak dělo, jak na tom byla... nic. A trápilo mě to.

A asi někdy tenkrát se mi začaly zdát takovýhle sny. Ona byla ve všech. Buď se mi zdálo o tom, jak spolu pícháme a jak ji pak od sebe odháním, anebo se mi zdálo o tom, jak Anně podřezává krk kuchyňským nožem. Ať tak či tak, oba dva sny mě ničily. Ten první

druh snů se více méně držel reality a utvrzoval mě v tom, že kdybych nebyl takovej kokot, tak by Em dneska mohla někde spokojeně žít. Normálně bych se s ní po první šukačce rozešel a hotovo. Ale ne, já v tom pokračoval dál, i když mi říkala, jak mě miluje a že se mnou chce chodit. Byl jsem sobeckej bastard. Druhej typ snů byla moje největší noční můra. Byl jsem z toho šílenej strachy a začal jsem nenávidět to, co pro mě Anna znamenala.

Jen z pomýšlení na to, že bych o ni nějak přišel, se mi dělalo hrozně špatně. Chtěl jsem si získat odstup, ale jediný, co se mi za těch několik tejdnu podařilo, bylo zničení našeho intimního života. Psychicky jsem na tom byl pořád stejně – pořád jsem měl pocit, že kdybych o Annu přišel, zabilo by mě to.

Jenomže přesně to se teď dělo. Sice jí nikdo nedržel nůž u krku, ale já sám jsem ji od sebe odháněl. Když se mi začaly zdát ty šílený sny, nedokázal jsem na ni už ani sáhnout. Pokaždý když jsem zavřel oči a začal se oddávat jejím dotekům, hned se mi pod víčky zobrazila Emily se svym jedovatým výrazem. A já se jí nedokázal zbavit.

Doufal jsem, že je to jen otázka času, že to zase bude v pohodě, ale nic se neměnilo. Jakmile jsem byl s Annou sám, v hlavě se mi začaly honit vzpomínky na Emily, který mě otravovaly k smrti. A tak jsem se prostě začal snažit, abych s Annou sám nebejval. Ničilo mě ji odmítat a vidět ten její skleslej poraženej výraz, proto jsem si dával pozor, abysme nikdy nešli spát ve stejnou chvíli. Hodně byla u rodičů, a když ne, tak jsem u nás pořádal večírky a doufal, že se brzo unaví a půjde spát sama.

Vystoupil jsem ze sprchy a utřel rukou zamlžený zrcadlo, abych se mohl donekonečna dívat na ten černej nápis: *Miluju tě, Anna*, kterej jsem měl pod srdcem. Ona to zvládne. Mě to časem přejde a bude to zase fajn. Anna mě neopustí.

Zrak mi na chvíli sjel na jizvu pod klíční kostí. I na Emily budu mít nadosmrti upomínku... Povzdechnul jsem si a rychle se od zrcadla odvrátil.

Když jsem si šel do ložnice pro oblečení, cejtíl jsem to nepříjemný napětí mezi mnou a Annou. Dovolil jsem si jí dát pusku do vlasů a přitom jsem nasál její vůni, která mi tak moc chyběla. Chyběla mi

celá, ale nedokázal jsem vypnout svůj zavirovaný mozek a být s ní v přítomnosti.

Dneska byl Valentýn a holky vyrazily někam do města, což bylo fajn, protože jsem tak s Kylem mohl připravit valentýnskej večírek – můj další nápad, jak nebyť s Annou sám. Nenáviděl jsem to. Dřív jsem si představoval, jak ji vezmu na něco ultra romantickýho a požádám ji při té příležitosti o ruku, protože jsem pořád měl ten prsten, kterej jsem jí nechal udělat, když ji pustili z nemocnice. Pár dnů jsem ho u sebe nosil a čekal, jestli se hned nenaskytne vhodná příležitost, ale pak začalo tohle děsný období, a tak jsem ho nakonec ukryl v šuplíku se svejma učebnicema, kde ho Anna určitě nemohla najít. Zase to bude dobrý a přijde jiná příležitost. Chce to jen čas.

Nalejval jsem se v kuchyni kafem, zatímco Juanita se vášnivě loučila s Kylem na gauči. Pak vypadla a za holkama se zavřely dveře.

„Kdy to spustíme?“ otočil se na mě Kyle.

Pohodil jsem rameny. „Až odpoledne, ne? To snad bude stačit,“ navrhnul jsem. Hodina snad bude dost času na to, pověsit nějaký debilní balonky a rozházet konfety.

Když jsem do sebe nalil dostatečný množství kafe, zamířil jsem za Deanem do posilovny.

„Hej, chlape, co chystáš na dnešek pro svou drahou polovičku?“ zeptal se mě skoro ihned a jako obvykle na mě cenil svoje bílý zuby, který v kontrastu s jeho tmavou kůží přímo zářily. Neměl jsem rád Valentýna ani předtím, ale teď jsem ho vážně nesnášel.

„Pořádáme s Kylem párty. Přijď,“ řekl jsem mu.

Udiveně povytáhnul obočí. „Párty? Jako valentýnskou párty?“ Pokrčil jsem rameny. Prostě párty – nevěděl jsem, jak to mám specifikovat. „To asi ne, víš, že teď nikoho nemám, bylo by to trapný být mezi samejma párama,“ namítnul.

„Takhle to nebereme... Můžeš to vzít klidně i jako seznamovací večírek. Prostě přijď a řekni i dalším lidem. Dveře máme otevřené.“

Dean se netvářil moc nadšeně. „Já ti nevím, kámo. Je to dobřej nápad? Nebudou holky naštvany? Vždyť děláte teď doma večírky skoro pořád. A dneska je Valentýn... Neměl bys Annu vzít spíš někam ven?“ Jo, to kurva vim taky.

„Ne,“ nesouhlasil jsem. „Juanita miluje večírky a Anna... potřebuje nějaký rozptýlení po tom, co se stalo.“ Moc dobře jsem věděl, že to není pravda, ale nehodlal jsem to přiznat. „Vážně přijď, ať tam nakonec neseďme sami. Určitě přijde i Michael s tou svojí. Napíšu Pat, ať pozve kámošky,“ navrhnul jsem, a to Deana asi navnadilo.

Po cestě domů jsem se zastavil v květinářství, kde jsem našel největší a nejkrásnější růži a nechal k ní napsat vzkaz: *Jsi to nejdůležitější na světě, co mám. Vydrž to se mnou ještě. Miluju tě.*

Anna bude určitě moc zklamaná, že pro ni nemám nic víc, a ještě že ji ani nevezmu na nějaký hezký rande, ale doufal jsem, že ji ten vzkaz obměkčí.

Když jsem pak přijel domů, rozhodli jsme se s Kylem trochu poklidit obejvák, aby to tam nebylo jako v chlívků. Dean slíbil, že řekne klukům z koleje, a já poslal esemesku Patty, ať taky přijede a dá mi echo, až se budou s holkama blížit. Kolem pátý přijel Michael s basou piv a o chvíli později Dean s balonkama.

„Ty vole, tady bydlí srdíčková víla, ne?“ zhodnotil jsem naši práci. Bylo to nechutně růžový a bylo to všude.

„Náhodou, tyhle papírový růže jsou super,“ řekl Kyle a prohlížel si červený lístky. „Vypadaj skoro jako pravý. Naházím si to na postel,“ prohlásil pak a vypařil se do ložnice.

Smáli jsme se mu za zády a pak jsme začali pít, než přijela Michaelova holka. Vypadala vážně překvapeně, když nám klepala na dveře. A pak nadšeně, když jí otevřel Michael s kyticí a zlatým náhrdelníkem. Začalo mi bejt vážně trapně, že pro Annu nemám nic víc než jen růži. Ale chtěl jsem jí dát ten debilní prsten, to je víc než všechny ty píčoviny, co maj kluci pro svoje holky. Jo, jenže já jí ho dneska asi sotva dám.

Povzdechнул jsem si a otočil se, abych neměl v zorném poli ty dva, jak se cimbaj. Pak mi přišla zpráva od Pat: „Pět minut!“

Plácnul jsem Kylea do ramene. „Za pět minut tu máme holky,“ sdělil jsem mu, a nevím proč jsem se začal nervózně potit. Tak trochu jsem si přál, aby mi Pat napsala, že nakonec nepřijedou nebo něco takového. Protože jsem měl blbý tušení, že dnešní večer bude sakra nepřijemnej.

A pak, až moc brzo, se otevřely vstupní dveře a dovnitř vešla Juanita s holkama v závěsu.

„Veselý Valentýn!“ zařvali všichni, jenom mně uvíznul hlas v hrdle.

Když Juanita vesele zapištěla a skočila na Kylea a Patty se šla s úsměvem přivítat s ostatními, nejistě jsem polknul a vydal se k Anně, která stála zaraženě v chodbě a vyděšeně si prohlížela výzdobu. Ani mně se ta halda srdíček nelíbila, ale nějak jsem tušil, že to s tím vlastně nemá co dělat. Byla našťvaná, že je tu zase večírek.

„Veselej Valentýn.“ Podal jsem jí růži a dal pusu na tvář. Krásně voněla a byla nádherná. Vlasy měla asi udělaný z nějakýho salonu a ve velkejch vlnách jí spadaly kolem obličeje, na puse měla růžovej lesk a oblečená byla do šatů s volánkama a svojí džínový bundy. Ta bunda se mi dřív nelíbila, ale teď mi najednou přišla hezká – možná proto, že Annu dobře doplňovala. Dělal ji tím, čím ona prostě je. Spolu s pár pihami na jejím malým nose, s velkejma modrejma očima a bledou kůží, která často rudla. Stejně jako teď.

„Páni... T-tohle... Tohle jste připravili?“ vydechla a zněla překvapeně. Ale ne v dobrým slova smyslu. Čekal jsem to.

„Jo, naplánovali jsme to,“ odtušil jsem opatrně. Ani se na mě nepodívala. Sakra, ani se nepodívala na ten vzkaz na růži. Musela bejt vážně našťvaná.

„Takže... Takže nikam nepojedeme...“, hlesla a nebyla to otázka. Nenáviděl jsem se.

„Moc ti to sluší,“ pošeptal jsem jí a doufal jsem, že tím to nějak zachráním, ale samozřejmě že to nefungovalo.

Zalapala po dechu, ale ne kvůli tomu, že bych ji nějak dostal. Nemohla se nadechnout. „J-já... jen si odložím věci,“ vychrlila a utekla do ložnice. Na okamžik jsem zavřel oči a proklínal se za všechno. Kdyby mě Anna opustila, nedivil bych se jí. Ale ona to neudělá, protože mi to slíbila. Donutil jsem se vydechnout zadržovanéj vzduch a šel se bavit s ostatními.

Michael mi podal pivo a využil chvilky, kdy na něm nevisela jeho holka, aby nám povyprávěl nějaký novinky ze světa techniky. Moc mě to nezajímalo, ale byl jsem nervózní z toho, že je Anna pořád zavřená v pokoji, takže jsem ho napjatě poslouchal, abych z hlavy

dostal nepříjemný myšlenky. Nakonec přece jen vylezla. Byla zdeptaná, to jsem na ní hned viděl, ale snažila se to skrejt.

Chvilí klábosila s Jane, která vypadala, jako kdyby vyhrála v loterii. Nevěděl jsem, jestli jí buď Michael nikdy dřív nic nedal, nebo jestli to dělala schválně, protože si všimla, že já Anně dal jen růži, a dávala jí to sežrat. Holky byly občas mrchy. Anna se falešně usmívala a něco jí odpovídala, ale viděl jsem, že je celkem mimo. Dokonce si od Deana vzala pivo, který vůbec nepije.

Šel jsem k lednici, odkud jsem vzal její oblíbenej třešňovej cider, kterej jsem jí koupil, a chystal jsem se jít za ní, když mi došlo, že už nestojí v obejváku. Jane už zase visela na Michaelovi a líbali se a Anna nejspíš postávala kus od nich a odkládala pivo na linku. Pak se podívala přímo mně do očí. Měl jsem chuť ji popadnout a taky zlíbat, ale... neudělal jsem to.

Situace mezi náma byla pořád napjatá, takže by ani nebylo moudrý tohle udělat, i kdybych to měl v hlavě už v pořádku. Místo toho jsem přešel k ní a podal jí cider. „Jakej byl den?“ prohodil jsem konverzačně.

Anna do sebe vylila skoro půlku lahve, než mi odpověděla: „Jo, fajn... Užily jsme si hodně saunování,“ řekla chabě. „A tvůj den?“

Donutil jsem se usmát, i když vnitřně mi bylo hrozně. „Taky fajn, užil jsem si hodně válení,“ odpověděl jsem a neměl, co víc bych řekl. Nic mě nenapadalo a bylo to sakra mizerný. Já byl mizernej – měl jsem se o ni starat líp. Měl jsem bejt kluk, kterýho si zasloužila.

Plaše se na mě usmála a pak vycouvala. Radši se šla bavit s Patty, než aby zůstala u mě. Přišlo mi, jako kdyby se na mě všichni vyčítavě dívali, jako kdyby mi každěj pohledem sděloval, jak strašnej vůl jsem, ale jen jsem si to namlouval. Nikdo neviděl naše falešný úsměvy, nikdo nevnímal to příšerný napětí, který mezi náma panovalo. Nikdo nevěděl, že Anna lhala, když mi přišla říct, že jde spát.

Měl jsem dost upito, protože se smutkem jsem se naučil bojovat chlastem. „Nepůjdeš taky?“ zeptala se mě a někde tam hluboko jsem uslyšel svůdnej tón – Emilyin tón.

Dělal jsem, jako že ji ignoruju, a díval se na Roba, kterej něco vykládal ostatním, ale nevnímal jsem, co to bylo. Pak se ostatní začali

smát a já se k nim přidal. Neupřímně, prolhaně a srabácky, protože jsem se nedokázal podívat do těch nádhernejch očí vedle sebe a vidět, jak zklamaně zhasínají. Zase. „Ehm, co? Ne, ne, ještě nejdu,“ odpověděl jsem jí chabě a ani teď se na ni nepodíval. Slyšel jsem ale, jak smutně vydechla a odešla. Nedokázal jsem se za ní ani ohlédnout, když mířila do ložnice, protože jsem nechtěl vidět její svěšený ramena a vědět, že jí to trápení způsobuju já.

„Kámo?“ ozvalo se. Měl jsem pocit, že už po několikátý.

„Hm?“

„Je všechno v pohodě?“ ujistil se Kyle nejistě.

„Jo, jasně, co by mělo bejt?“ odtušil jsem nevzrušeně.

Kyle se ošil a pohodil hlavou k mojí ložnici. „Není Anna našťvaná?“

„Ne, jen je unavená... V noci toho moc nenaspala,“ zalhal jsem a ještě na něj zamrkal.

Chápavě se zasmál. „To sis měl schovat na dnešek, ne?“

„A kdo říká, že to dneska nezopakuju?“ prohlásil jsem namachrovaně. Jsem kretén.

Kyle se po nějaký době odebral s Juanitou do ložnice. Michael se svojí holkou odjeli do Newportu a já zůstal jako největší nicka dál chlastat s klukama až do pozdních ranních hodin.

Když jsem vyrazil do postele, byl jsem přesvědčen, že Anna už určitě spí. Možná několik prvních hodin brečela, ale teď už určitě vyčerpaně spala. Já jsem byl úplně vyřízenej. Ani jsem se neobtěžoval se sprchou. Šel jsem co nejtíše k posteli, která se mi kvůli chlastu celá točila. Jakmile jsem ze sebe shodil oblečení a konečně se pořádně zadíval na matraci, došlo mi, že ten hrbol není Anna, ale jen zmuchlaná peřina, kterou jsem tak ráno nechal.

Srdce mi vyletělo až do krku a já začal neuvěřitelně panikařit. Není tady! Odešla! Pak jsem si všimnul kusu papíru na polštáři. Rozsvítil jsem lampu a přečetl si vzkaz.

„*Jela jsem domů. Jestli budeš chtít, zavolej mi zítra, až vystřízlivíš. A.*“

KAPITOLA 3.

Anna

Domů jsem dorazila s rozporuplnými pocity. Ale alespoň jsem nebrečela, na to jsem zřejmě byla až moc otupělá.

Trochu jsem doufala, že rodiče už budou spát, ale dole v kuchyni se svítilo. „Kdo je tam?“ ozvala se máma vydechšeně, když slyšela cvaknout dveře.

„Klid, to jsem jen já, Anna,“ zavolala jsem potichu zpátky a šla rychle za ní. Když mě spatřila, její vyplašený obličej se rázem uvolnil, než se zatvářila překvapeně.

„Ann, zlatíčko, co tady děláš?“ zeptala se a vstala od stolu s hrnkem čaje.

Zmoženě jsem si promnula čelo. „Jen... nevádí, když tu dnes přespím?“ vysoukala jsem ze sebe.

„Samozřejmě že ne. Stalo se něco? Je s Maddoxem všechno v pořádku?“ vyptávala se a sledovala, jak se sesouvám na židli.

„Táta už spí?“ zeptala jsem se místo odpovědi a zkontrolovala mámin poloprázdný hrnek. Meduňka. Asi nemůže spát.

„Ano, už spí. Chceš taky udělat čaj?“ Vděčně jsem přikývla. „A řekneš mi už, co se stalo?“ pokračovala, zatímco do konvice nalévala vodu.

Opřela jsem si hlavu do dlaní. „Maddox je... já nevím,“ zamumlala jsem a cítila, jak se mi svírá žaludek. „On se dost změnil, co se stalo to s Emily...“ Nechtěla jsem na to myslet.

„Jak změnil?“ nechápala máma a měřila si mě starostlivým pohledem. Spustila jsem ruce. Nevěděla jsem, jak odpovědět. „Ann, mně

se můžeš přece svěřit. Nebudu tě nijak soudit, ani jeho,“ ujistila mě máma laskavě a zalila mi hrnek horkou vodou. Pak ho přede mě postavila a sedla si.

Chvilí jsem si pohrávala s čajovým sáčkem a zvažovala svá slova, než jsem konečně odpověděla: „Je hrozně odtazítý,“ donutila jsem se říct, ale raději jsem sledovala vodu v hrnku, která se rychle barvila na tmavě zelenou. „Mám strach, že... že se chce rozejít,“ šeptla jsem se staženým hrdlem.

„Mluvila jsi s ním o tom?“ zeptala se mě máma.

Pomalů jsem zakroutila hlavou. „Nechce o tom se mnou mluvit. Nevím, co se děje.“ Ze začátku jsem se ho zkoušela ptát, ale on mě buď nějak odbyl a zamluvil to, anebo se rozčilil a odešel. Už jsem vzdala další pokusy z něj něco dostat.

Máma chvíli mlčela, než mi poplácala ruku na stole. „Anno, zlatičko, nestrachuj se tolik,“ prohlásila bezstarostně. „Určitě má jen nějaké těžké období a bude to zase dobré. Přece není možné, aby tě v jednu chvíli miloval k zbláznění a ve druhé se s tebou chtěl rozejít.“

Polkla jsem slzu a pokusila se usmát. Její argumenty byly logické, ale ona Maddoxe neznala tolik jako já. Nevěděla, že logika s ním často nejde ruku v ruce. „Co ty? Tady je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se, abych odvedla řeč jinam.

Máma si povzddechla a lehce pokývala hlavou. „Ale jo. S tvým otcem to samozřejmě taky není vždycky růžové, ale jde to.“

„Pořád vyvádí, že tu nejsem?“ zeptala jsem se. Po tom, co se stalo s Emily, to s ním bylo chvíli těžké. Sice mě nechal dál se stýkat s Maddoxem, ale nebyl nijak nadšený, když jsem u něj měla přespávat. „Vlastně... už delší dobu přemýšlím nad tím, že bych... ráda bydlela na koleji,“ řekla jsem opatrně a bedlivě sledovala mámin výraz. Překvapeně vyvalila oči.

„Na koleji?“ zeptala se trochu zhrozeně, jako kdybych jí oznámila, že chci být squaterka.

Přikývla jsem. „Jo. Mám pocit, jako že o něco přicházím, když bydlím tady,“ sdělila jsem jí a myslela jsem to tak. Od doby, co spaní vedle Maddoxe začalo být nepříjemné a já se musela neustále přesouvat mezi ním a rodiči, jsem si s myšlenkou bydlení na koleji

pohrávala vícekrát. Říkala jsem si, kolik zajímavých a nových lidí bych mohla potkat, kolik zážitků bych mohla nasbírat a jaké by to prostě bylo bydlet s hromadou dalších studentů. Jednoduše poznat něco nového.

„No já nevím, Ann... Táta s tím asi nebude souhlasit.“

Povzdechla jsem si. „To je mi jasné, ale říkála jsem si, že bys mi s ním mohla pomoci,“ nadhodila jsem vemlouvavě. „Ubytování bych si mohla platit sama.“ Protože jsem si sehnala před týdnem slušný přivýdělek na recepci místní kliniky. „A navíc bych tak získala od Maddoxe nějaký odstup...“ To byl asi můj největší argument. I když táta Maddoxe stále neznal, pořád ho nenáviděl. Navíc já sama jsem musela uznat, že nějaký odstup by nám mohl pomoci. Ne tolik mně, jako spíš jemu. Protože třeba mě má jen moc okoukanou, když jsem u něj tak často.

S mámou jsme se dohodly, že to necháme na ráno, a raději jsme dopily čaj a šly do postele. Vůbec se mi nespalo dobře. Žaludek jsem měla stažený nervozitou a strachem, jestli se Maddox vůbec ještě ozve. Jedna má část si přála, aby hned teď, ještě v noci začal můj telefon vyzvánět a ujistil mě tak o tom, že Maddoxovi na mně pořád záleží. Moje druhá část už však na jeho opilecké výstupy nebyla zvědavá. Jestli s ním mám mluvit a nějak tohle vyřešit, pak za střizlivá a v klidu.

Když jsem se ráno probudila, bylo mi zle. Měla jsem pocit, jako kdybych celou noc nespala. Bohužel, podobné stavy jsem měla poslední dobou pořád.

Jako první jsem zkontrolovala mobil, jestli jsem náhodou během noci nepromeškala hovor nebo esemesku, ale nic tam nebylo. Vstala jsem a z nočního stolku vzala přívěsek se srdíčkem. Policie mi ho nedávno vrátila a já ho od té doby na sobě neměla, ale dnes jsem si ho, nevím proč, vzala. Možná to pro mě byl důkaz toho, že mě Maddox miloval, nevím.

Uklidňovala jsem se tím, že je ještě příliš brzy na to, aby byl vzhůru a střizlivý, a šla jsem dolů do kuchyně, kde jsem narazila na tátu s novinami.

„Ahoj tati,“ špitla jsem. Překvapeně ke mně zvedl oči.

„Ann, co ty tady?“ zahučel se staženým obočím.

„Spala jsem tu,“ odtušila jsem a doufala, že se táta nebude vyptávat. Jemu jsem si opravdu vylévat srdce nehodlala. „Píšíou něco zajímavého?“ zeptala jsem se, abych odvedla řeč, a kývla jsem k novinám. Zabrало to.

Táta znovu sklopil zamračené oči na titulní stránku. „Nic neobvyklého,“ zabručel si pod vousy a zahodil noviny na stůl.

Radši jsem náš rozhovor rychle ukončila a šla se připravit do školy, kde jsem dnes měla jen jednu ubohou přednášku, která ani náhodou nemohla rozptýlit moji nervozitu z toho, že se Maddox stále neozval.

Když jsem před domem nastupovala do dodávky, v protějším domě přes ulici jsem spatřila známou tvář. Byl to Eric Green. Jen na mě zamával z okna, nic víc, a mě na okamžik zabořelo u srdce.

Eric byl dřív moje malá láska, než odjel na půl roku do Anglie. Když se vrátil, měl pocit, že navážeme tam, kde jsme přestali, ale v té době už jsem byla až příliš propletená s Maddoxem, takže jsem nedokázala myslet na nikoho jiného. A Eric to samozřejmě nikdy nepřekousl, stejně jako Maddox nikdy nepřekousl, že bych se s Ericem měla vídat. A tak jsme se nevíдали. Uzavřela jsem s Maddoxem dohodu, že Erica přestane urážet a navážet se do něj při každé příležitosti, kdy ho spatří, výměnou za to, že se s ním přestanu stýkat. Bylo mi to líto a trochu jsem doufala, že se s Ericem přece jen ještě někdy uvidím – minimálně na rodinných výletech do přírody.

Vzhledem k mé nejasné budoucnosti s Maddoxem by bylo zřejmě na místě za Ericem zajít a znovu se skamarádit. O nic víc než přátelství jsem už nestála, ale stýskalo se mi po něm. Přesto jsem teď neměla čas na nic jiného než mu plaše zamávat zpátky a odjet do školy.

Když jsem se po pár hodinách vrátila zase domů, táta si hrál s novým bezpečnostním zařízením v domě. Zřejmě dnes nemusel být v práci a já se toho pokusila využít k rozhovoru o bydlení na koleji. Samozřejmě nesouhlasil. Šla jsem do něj však dál a dál, dokud jsem ho nenalomila.

„Já ti nevím, Ann, prostě mi to nepříjde jako dobrý nápad,“ sdělil mi poté, co jsem mu dokola předkládala nachystané argumenty. Ale už nezněl tak skálopevně přesvědčený jako na začátku.

„Ale tati, je to součást vysokoškolského života. Navíc takhle získám kamarádky a třeba i budoucí spolupracovníky. Co je důležitějšího pro zaměstnání než kontakty?“ domlouvala jsem mu novými věcmi, které mě napadly, když vtom mi v kapse zazvonil mobil. „Promluvíme si o tom ještě později, jo?“ řekla jsem.

Byl nalomený a teď potřeboval čas, aby si to všechno přebíral. Když mi k tomu ještě pomůže s přemlouváním i máma, budu mít vyhráno.

Odešla jsem do vedlejší místnosti a konečně se zatajeným dechem vytáhla mobil z kapsy. Maddox. Zkontrolovala jsem, jestli mě táta neposlouchá, a zvedla jsem to. „Ano?“ řekla jsem s klidem.

„Ptáček?“ On tak klidně nezněl. „C-co se stalo? Proč jsi utekla?“ vysoukal ze sebe.

Povzdechla jsem si. „Máš chuť se mnou mluvit, nebo ne?“ zeptala jsem se.

„Mám, samozřejmě že mám,“ odpověděl rychle.

„Fajn, tak přijď do parku, počkám tam,“ řekla jsem mu a položila to.

Když jsem na něj o několik minut později čekala na parkovišti u parku, bylo mi zase zle z nervozity. Uklidňovala jsem se, že se nejspíš nechce rozejít, když mi zavolal. Ale stejně jsem z našeho rozhovoru měla strach.

Trochu jsem zalitovala, že nekouřím, protože jsem najednou neměla co dělat s rukama. Našla jsem na zemi nějakou spadlou větvičku a lámala ji, dokud se mi nerozdrolila mezi prsty. Možná jsem měla nějakou dobu počkat doma, Maddox to sem měl mnohem dál než já. Našla jsem další větvičku a opět ji rozlámala. Sarkasticky jsem si pomyslela, že možná přijede s autem plným přátel, než jsem konečně uslyšela řev motorky a on zastavil kus ode mě. Byl sám.

Sundal si helmu a slezl z motorky. „Anno?“ řekl a zůstal nejistě stát kus ode mě.

„Ahoj,“ špitla jsem.

„Proč jsi odešla?“ zeptal se opatrně.

Rozhodila jsem rukama. „Vážně se musíš ptát?“ odvětila jsem podrážděně. Uhnul pohledem k zemi. „Maddoxi, co to s tebou je? Jestli...“ Zhluboka jsem se nadechla. „Jestli jen nevíš, jak to se mnou ukončit...“

Jeho pohled rychle vystřelil zpět ke mně. „Cože?“ hlesl překvapeně. Nejistě jsem pokrčila rameny. „To ne, Anno, ne,“ řekl zamračeně.

„Tak v čem to je?!“ vyjela jsem na něj netrpělivě. Ničilo mě to. Copak to nevidí? Dokonce jsem ho začala podezřívat z toho, že má někde jinou, a proto nechce být se mnou, ale tak úplně jsem tomu nevěřila. Nebo jsem tomu nechtěla věřit.

„V ničem,“ řekl zoufale. „S tebou to nemá nic společného.“

„Vážně? A s kým teda?“ Začala jsem být trochu rozladěná.

„Jen a jen se mnou,“ ujistil mě.

Hystericky jsem se zasmála. „Tohle mi dost zní jako: *V tobě to není, je to ve mně.*“

Povzdechl si. „Je to ve mně,“ řekl a pak se zarazil. „Proč to máš?“ zeptal se najednou zamračeně.

Nechápavě jsem sklopila oči, abych zjistila, na co se dívá, a našla jsem srdíčko ve své rozklepané ruce. Bezmyšlenkovitě jsem si s ním hrála. „Je to moje,“ namítla jsem.

Zavrtěl hlavou. „Sundej to.“

Moje obočí vystřelilo vzhůru. „Cože?“ vyjekla jsem. „Ne!“

„Anno, sundej to,“ zopakoval našťavaně. „Nechápu, proč to nosíš.“

Ochranitelsky jsem srdíčko schovala v dlani. „Možná proto, že je to pro mě důkaz, že jsi mě miloval.“

„Já tě pořád miluju,“ opravil mě.

Znovu jsem se hystericky zasmála. „Vážně? A podle čeho se to pozná?“ zeptala jsem se.

I na tu vzdálenost jsem viděla, jak zatnul čelist. „Prostě... prostě to prosím sundej,“ řekl po chvíli trochu rozklepaně.

„Ne,“ zopakovala jsem umanutě a schovala si přívěsek za límec. Copak nechápe, co to pro mě znamená? Bez ohledu na to, že ho na